

[Henning Rasmussen]

skal have et nyt kørekort af hensyn til os – ikke af hensyn til jer. Nu fortæller man Folketinget, at de nye kørekort skal indføres utrolig hurtigt, så hurtigt, at man slet ikke kan levere dem i det tempo, man beder folk henvende sig. Det koster 16-17 kr. i ekstraudgifter pr. kort at producere dem, det er altså en isoleret set 500 pct.s forretning.

Var det ikke rimeligt f.eks. at overveje at sige, når det er os, der beder om at få et nyt kørekort, som i nettoudgifter koster 16-17 kr. pr. stk., får I det for det halve eller noget i den retning?

Det, der generer befolkningen, og det, der generer flertallet i Folketinget, er, at justitsministeren bruger sine bemyndigelser så voldsomt til at forhøje eksisterende afgifter og til at indføre nye afgifter. Det markeres også i forbindelse med finanslovsforslaget, at man ønsker at indføre nye afgifter, sådan at det er ude af proportion med omkostningsudviklingen og bruges næsten lige så hårdt, som man har forsøgt at bruge Post- og Telegrafvæsenet til at skaffe penge i statens kasse. Det er den generelle protest, der ligger i det.

Finansministeren siger, at kommunerne er interesseret i forslaget om at spare på kontanthjælpen. Jeg skulle være en dårlig kender af kommunerne, hvis de ikke er interesseret i at spare på deres udgifter – men jeg skulle også være en dårlig kender af kommunerne, hvis de har sagt god for det konkrete forslag, der foreligger. Jeg kender i hvert fald massevis af kommunalbestyrelsesmedlemmer, der ikke vil røre ved dette forslag med en ildtang.

Det er jo det, der skiller os, dette konkrete forslag, der forringer økonomien for store grupper af mennesker, der ikke har andet end kontanthjælpen at eksistere for.

Jeg skal ikke fortsætte eller forlænge den diskussion. Den kommer til overmål i de kommende dage. Hvis forslaget gennemføres, vil der hver eneste dag komme i hundredvis af tilfælde. Det kan man da være ganske sikker på. Så uretfærdigt er det, og sådan vil det blive følt, når man skal aflevere penge. Folk er ligeglade med de sammenligninger, man kan lave på teoretisk plan mere eller mindre mellem folk, der totalt set er anbragt i en vidt forskellig situation.

Det er det samme med daginstitutionspriser, der virker på én måde på den ene gruppe. Det er det med arbejdsløshedskassekontingent og

en række andre ting, der gør, at man ikke kan nøjes med at se på de kontante udbetalinger. Der er også nogle, der skal betale skat, og nogle, der ikke skal betale skat. For bistandsklienten bliver det en konkret forringelse fra den ene dag til den anden, efter at lovforslaget er gennemført.

Jeg vil da meget gerne bekræfte finansministerens fremstilling af det, man kan kalde forhandlingsforløbet. Der var 5 punkter på dagsordenen. Det første var et punkt, hvor regeringen havde brug for Socialdemokratiet: dagpengene. Det næste punkt var taksterne, hvor man havde brug for at diskutere, hvad der skal til, for at man kan acceptere takstforhøjelser, hvor, som jeg sagde i mit hovedindlæg, vores hovedindvending var den, at man ikke så ublu skal bruge specielt Post- og Telegrafvæsenet som skattegrundlag.

Da trafik- og kommunikationsministeren mødte med et forslag, der svarer til pris- og lønudviklingen, dvs. omkostningsstigningen, fik han det godkendt i Finansudvalget i dag. Det havde man også fået, selv om man ikke havde bedt om at få det diskuteret i Finansudvalget, fordi det forslag, der blev tiltrådt af Finansudvalget i dag, dækker pris- og lønstigningen og ikke andet.

Det tredje område, hvor man gerne ville tale med os, var medicin. På medicinområdet havde vi et alternativt forslag, der giver de samme penge, men er langt lempeligere over for menneskebørnene. Det er rigtigt, det ikke er lempeligt over for nogle virksomheder, men den løsning ville give det samme resultat. Den løsning ønskede regeringen ikke.

Og så var det de uspiselige forslag, som jeg har nævnt for et øjeblik siden, dels kontanthjælpen, dels udsættelse af den gratis hjemmehjælp, hvor det jo ikke bare er et spørgsmål om udsættelse, men et spørgsmål om at ændre på den lovgivning, der er vedtaget og egentlig skulle træde i kraft den 1. januar 1989, en lovgivning, som den daværende regering med fire partier plus Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet – og jeg mener også SF – vedtog for ganske kort tid siden.

Det var de fem forhandlingstemaer, der var, og ikke andre. Så kan man tale om åbne arme og forhandlingsinteresse. Vi konstaterer, at den var der på de punkter, hvor man havde brug for os, ikke på andre. Vi kan konstatere, at grund-